

имена: *броя* – *брой*; *роя се* – *рой*; *строя* – *строй* и всички те са от мъжки род. Омография се създава и при тях, но след употребата на кратка членна форма за мъжки род *брѝя* – (да) *броя*, *стрѝя* – (да) *строя*. Съгласуването на неологизма в Яворовия текст използва женски род – *раздвѝя несносна*. Смесването на женски и мъжки род при съществителните провокира усета за архаичност, дори и там, където развитието на езика с нищо не го потвърждава. Създадено по логиката на съществителни като *вечер* (*Добър вечер!*, но: *добра вечер*), *жар*, *прах* и др., съществителното *раздвѝя* съчетава двойната употреба на мъжка и женска субектност.¹⁷

Прилагателното *несносна* също е вид авторов неологизъм. То събира семантиката на глаголите (*не*) *нося* и (*не*) *понасям* и през правилното словообразуване активизира значенията на прилагателното (*не*) *поносим(а)*. Синхронно с него звучи стилистичният разнобой на прозаизма *сносен* (приемлив, добър, задоволителен), чиято негативна форма *несносен* (неприемлив, незадоволителен, сгрешен) всъщност е „грешка“ – прикрита зад формално спазената норма, дълбока логическа обърканост. Така неологизмът изговаря едновременно *непоносима* и *сгрешена*, като събира в единна фигура двойничеството на сгрешилия и пределно страдащия, понасящия грешката.

Варирането на морфемната повторителност може най-точно да се опише с термина флукуация. То трепти в неустойчивата едновременност на няколко взаимно контрастни позиции: позицията на дескриптивно поднесена статика (*пламъци*, *плам*; *раздвѝя*, *несносна*) и позицията на динамично протичащ процес (*пламва*, *да раздвѝя*, *и... и*, *нося*, *понасям*); на мъжколична и женсколична субектност; на активен извършител (*демиург*) и пасивно понасящ (*страдалец*); на свръхсегашност в уникално личностното (неологизмите) и тоталистко безвремие (*навсякъде*, *сявга*, *навсѝде*, *безкрай*, *ще бѝде*). Стихът *Навсякъде сявга раздвѝя несносна* затруднява, препъва разбирането, но и съсредоточава вниманието на възприемателя. Като задържа в себе си, спира моментно флукуацията и концентрирано изговаря всички позиционни варианти, този стих се превръща в най-неразбираемия и най-ясно рисуващия фигурата на раздвоения субект. За читателя (стига българският да му е роден език) „пре-

¹⁷ Яворов използва архаизираната форма и другаре: *ний можехме с докраен жар да водим бой...* Алюзия за двойна употреба на рода има и в някои от типичните за Яворов метафори: *брилянт-сълза*; *прах-земя*. Усетът за съвместеност на родовете в съществителното *раздвѝя* се полдържа и от нормативната употреба на самия език – при мъжколичните антропоними *-ой*; *-оя* са варианти на едно и също име (*Благой*; *Благоя*), а при съществителните нарицателни окончанието – *ой* не поражда твърда граница на родова определеност (*един слой*, но и *една лой*).